

Beeld/spraak

Violet CORBETT BROCK / Jozefien VAN HUFFEL

BEITEM | Een ongeregeld ballet van lichtjes bewoog zich die avond door het donker, over en tussen de velden van Beitem, vlak bij Roeselare. Aan elke zaklamp hing een wandelaar, op zoek naar de reflectoren die de lokale VELT-afdeling en de federale missiewerkgroep hadden ophangen. Dansers met een zaklamp in het duister: soms zijn we het ook overdag, in de stad of in ons eigen huis. Soms lijkt het licht van onze kleine vreugde, van vertrouwen of van vriendelijkheid nergens aan te komen. Tot iemand een reflector blijkt.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Respect

KERK & leven, 2 JANUARI 2014

Respect is een woord dat de jongste tijd te pas en te onpas wordt gebruikt, om alles en nog wat – tot het ergste kwaad en de grootste afwijkingen – goed te praten en te doen aanvaarden. In uw dossier *Geen uitverkoop van kerken te verwachten* staat als blikvanger: „Respect voor meningen mag geen alibi zijn voor behoudsgezindheid.” Dus, respect voor alles, behalve voor behoudsgezindheid. Zo'n uitspraak sticht verwarring.

In de kerk waar ik minstens eenmaal per week naar de mis ga, draagt de pastoor de eucharistie op een eenvoudige wijze op, volledig in overeenstemming met de kerkelijke leer. Geen modernistische fantasieën, weinig pracht en praal, geen show. De viering duurt ook niet meer dan een halfuur. Met Kerstmis waren er 137 mensen. Dat is elke zondag zo. Iedere overleden gelovige die het verlangt, krijgt er een volwaardige eucharistische uitvaart. Is er dan geen respect nodig voor deze meningen?

Gerard HERMANS, Langdorp

Blijf dit doen

KERK & leven, 2 JANUARI 2014

Bij de lectuur van uw dossier *Geen uitverkoop van kerken te verwachten* blijft bij mij het volgende hangen: „Waar er twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben Ik in hun midden” (Matteüs 18, 20). En hoe vaak zei Jezus niet: „Blijf dit doen als herinnering aan mijn voorbeeld en mijn boodschap?”

Nu kampen we met een krimpende draagkracht en een krimpend draagvlak. Daarom moeten we de engagementen en de beheersbaarheid van de eredienstprofessionelen en van diverse vrijwilligers onderzoeken. Behouden we voldoende geldmiddelen voor de pastorale ondersteuning en hoe kijken we aan tegen de grote noden zoals op de Filipijnen, in Haïti, Lampedusa en Syrië?

Ik ben het eens dat toegankelijke stilteplekken te midden van de drukte en de hectiek wenselijk zijn. Maar hoe kunnen we dat verzoenen met de financiële middelen en met de andere steun voor aanwezigheid, controle, onderhoud, erfgoedbescherming en de

strijd tegen het verval van zoveel mooie dingen? En hoe krijgen we de geloofsgemeenschappen aan de basis mee?

Overigens wil ik **KERK & leven** ook gelukwensen. Doe zo voort met een voorzichtige, maar wijze transparantievergroting en openstelling voor de godsdienstige en kerkelijke problemen waar wij vandaag voor staan.

Roger DE BRUYN, Rumst

Pauselijke boodschap

KERK & leven, 2 JANUARI 2014

De broederschap als fundament en weg naar de vrede was inderdaad de boodschap van paus Franciscus voor de Werelddag voor de Vrede. Het was een moedige tekst die terecht opriep om waarden als voorzichtigheid, matigheid en rechtvaardigheid terug te vinden. Opmerkelijk was de verwijzing naar het fundament van deze broederschap: een transcendent vaderschap (nummer 1).

De paus verwees ook naar zijn encycliek *Lumen fidei* (nummer

54): „Een dergelijke broederlijkheid, gebaseerd op gelijkheid, kan niet standhouden als zij de verwijzing naar een gemeenschappelijke Vader als haar laatste fundament mist.” Hij kwam daar herhaaldelijk op terug. Onder meer wanneer hij het over de christelijke boodschapschreef: „Allen zijn door God bemind, allen zijn vrijgekocht door het bloed van Christus, gestorven en verzezen voor ieder mens” (nummer 4). Aan het einde citeerde hij nog Jezus' woord: „Ik ben onder u als degene die bedient” (Lucas 22, 27).

Paul DEPUYDT, Brugge

Gods lamp niet doven

KERK & leven, 2 JANUARI 2014

In Nederland is de hiërarchie van plan heel wat kerken te sluiten. De situatie is er heel anders dan bij ons: geen staatsubsidies. Wat er bij ons ook van zij, graag enkele suggesties. 1) Behoud zoveel mogelijk onze kerken, al was het maar een deel, het koor bijvoorbeeld. Daar kunnen 'toegewijden'

gebedsdiensten organiseren of kan er een eenvoudige eucharistieviering plaatsvinden. 2) Een andere bestemming voor het overige deel is eveneens mogelijk, zodat de kosten kunnen worden gedeeld. De subsidiëring kan dan dienen voor diensten aan de samenleving. 3) De initiatieven voor de derde en de vierde wereld kunnen een breder publiek bereiken die in de grote kerkruimte worden gevierd. Niet alleen het verminderde kerkvolk moet opdraaien voor de grote noden, anders worden de gelden alleen nog gebruikt om de initiatiefnemers te betalen.

Hoezeer ik het geloof zie als een relatie tussen God en mens, toch breng ik begrip en respect op voor de 'devotie-christenen'. De heiligen hebben ons volk telkens weer geboeid, en nog. Kerken zijn geen bezit van de staat of van de hiërarchie, maar van het volk ter plaatse. Veel of weinig volk, voor Christus zijn twee of drie genoeg om in hun midden te zijn. Laat Gods lamp niet doven.

Hubert SERGEANT, Zeebrugge